పిడికెడు ఆకాశం

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

8

ఆ తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ చాలాసార్లు చాలా సాయంకాలాలు జంటగా గడిపారు. సినిమాలకి వెళ్ళారు. గోల్కొండ చూశారు. జూ చూశారు. తనడిగితే కారు ఇవ్వడని తెలిసి సీత చేత అడిగించాడు గోపాలం.

"ఒక్క నిజం చెపితే ఇస్తాను" అన్నాడు నాగరాజు.

"ఏమిటి?"

"మీకు పెళ్ళంటే ఇష్టమా, ప్రేమంటే ఇష్టమా?" నవ్వింది సీత.

"రెండూ వేరు వేరుగా ఉంటాయా?"

"ప్రేమలేని పెళ్ళిళ్ళు చూస్తున్నాంగా. అలాగే పెళ్ళి జరగకుండా ప్రేమలో పడితే"

నవ్వుకున్నాడు. పాము చేత్తో పట్టుకుని, విషం ప్రాణం తీస్తుందని భయపడేవాడిని ఏమనాలో అర్థం కాలేదు. సీతకి ప్రేమ ముఖ్యం కాదు. పెళ్ళి. పెళ్ళి గురించి చాలా చదువుకుంది. వింది. చూసింది. దానికోసం ఇష్టంలేని ప్రేమను అంగీకరిస్తుంది. గోపాలానికి పెళ్ళి ముఖ్యం కాదు. ప్రేమ ముఖ్యం. దానికోసం ఆమె నమ్మకాల్నీ, ఆశల్నీ ప్రోత్సహిస్తున్నాడు.

వాళ్ళను చూసి తను ఈర్ష్య పడుతున్నాడా? అన్న ఆలోచన కలిగింది క్షణకాలం. నవ్వొచ్చింది ఆ ఆలోచనకే, ఆతర్వాత ఆలోచించడం కూడా మానుకున్నాడు నాగరాజు.

ఈ మధ్య మాధవరావు బెడద హఠాత్తుగా తగ్గిపోయింది. ఆ రోజు గోపాలంతో అతని విషయం చెప్పుకున్నాక, గోపాలం 'ఆ విషయం నేను చూస్తాలే' అన్నాక ఇంక ఏ ప్రమాదం లేకుండా పోయింది.

కారణం? చాలా ఉంది.

ఎప్పుడైనా, ఎక్కడైనా పెద్ద ఇబ్బంది వస్తే రెండు మార్గాల్ని రమాపతిరావుగారు తన దగ్గరకి వచ్చేవారికి సూచిస్తుండడం విన్నాడు గోపాలం. మొదట గొంతు చించుకుని గట్టిగా అరవడం, ఎదుటివాడు ఎదురు తిరిగి సమాధానం చెప్పే గట్టివాడని తోస్తే వెంటనే తగ్గి కాళ్ళు పట్టుకోవడం. ఈ పద్ధతి ప్రకారం మాధవరావుతో ఏది చెయ్యడమో అని ఆలోచించి నెమ్మదిగానే సాధించాలనుకున్నాడు గోపాలం. అందువల్ల ఓ రోజు ఉదయం మాధవరావు బజారుకి బయలుదేరుతుంటే పలకరించాడు గోపాలం.

"నమస్కారం మామయ్యగారూ" అంటూ.

ఆ ఇంటి ముందుకు వచ్చేసరికల్లా కావాలని తలవొంచుకుపోయే మాధవరావు ఎవరినో పిలుస్తున్నాడనుకుని రెండడుగులు వేశాడు.

"మిమ్మల్నేనండీ: అని రెట్టించాడు గోపాలం. దిమ్మెరపోయాడు మాధవరావు. ఆయన లోపలికి వచ్చాక సకల సపర్యలూ చేశాడు గోపాలం.

కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి ఫ్లాస్కులో కాఫీ తీసి ఇచ్చాడు. చాలా శ్రద్ధగా ఆయనకి ఎదురుగా ఉన్న గుమ్మం మీద కూర్చున్నాడు.

"సరిగ్గా మీలాగే మా అమ్మ తమ్ముడొకాయన ఉండేవారు. మిమ్మల్ని చూస్తే ఆయన గుర్తుకొస్తారు. ఆయనిప్పుడు చచ్చిపోయారు" అన్నాడు.

"అలాగా!" అని విచారం వెళ్ళబోశాడు మాధవరావు.

"రోజూ మిమ్మల్ని చూస్తుంటాను. చూసినప్పుడల్లా అనుకుంటుంటాను పలకరించాలని. మళ్ళీ ఏమనుకుంటారోనని భయపడుతూ ఉంటాను. అయినా తప్పేముందిలే. పెద్దవారు పిలిచి కాఫీ ఇస్తే తప్పా అనుకున్నానివాళ."

"ఎంతమాట? మీరేం చేస్తున్నారిక్కడ?"

ఇంక అదను దొరికిందన్నట్టు విషయమంతా చెప్పేశాడు. "నేను కాలేజీలో బి.ఎ చదువుతున్నానండీ. మా మిత్రుడు నాగరాజు ఇప్పుడు మేడమీద పడుకున్నాడనుకోండి. వాడు బిస్కట్ల ఫ్యాక్టరీకి ప్రొప్రయిటరు. అబ్బో! వాళ్ళ నాన్న పెద్ద లక్షాధికారి. వాడి పెళ్ళికప్పుడే ఏర్పాట్లన్నీ జరిగిపోయాయి. రేపు వచ్చే పెళ్ళిళ్ళ సీజనులో వాడు చేసుకుంటున్నాడు. నాకా? మా నాన్నగారు తొందరపడుతున్నారనుకోండి. నేనే చదువు పాడవుతుందని తటపటాయిస్తున్నాను. అన్నట్టు మా నాన్నగారు తెలుసా? రమాపతిరావుగారు. ఎక్కడ కార్మికుల సమ్మెలు, తగాదాలు ఉన్నా మా నాన్నగారి పేరు వినిపిస్తుంది."

"ఓహో! ఆయనా తెలియకేం?" అన్నాడు మాధవరావు. నిజంగా తెలియకపోయినా అదేదో రోడ్డు మీద తిరిగే కుక్కని గురించి చెప్పినట్టు.

"ఏం మాట్లాడుతున్నాను?" అని మధ్యలో ప్రశ్నించాడు, మాధవరావు జాగ్రత్తగా వినేట్టు చేయడానికి.

"అదే నీ పెళ్ళి గురించి."

"ఆఁ ఏదోలెండి. ఈ కాలంలో ప్రతీవాడూ డబ్బు మూటగట్టుకోవాలని చూసేవాడే కాని అబ్బాయీ, అమ్మాయీ అన్యోన్యతగా ఉన్నారా లేదా అని ఆలోచించేవాడెవడండీ? నా మట్టుకు నాకు కుంటో, వెంటో, మంచి అమ్మాయిని గుణవంతురాల్ని ఆ మాటకి వస్తే కట్నమైనా లేకుండా చేసుకోవాలని ఉంది. తమరేమంటారు?"

"ఏమంటాను? చాలా బుద్ధిమంతుడివి నువ్వు. ఈ రోజుల్లో తండ్రుల బాధలు మీకు తెలియనివి కావు. దానికి తోడు అబ్బాయి తండ్రులు మెడకేస్తే కాలికి, కాలికేస్తే మెడకి వేసి, పెళ్ళయ్యాక గోచీ, చిప్పా ఇస్తున్నారు చేతికి. నువ్వు యోగ్యుడివి కనుక అలా అనుకున్నావు. నిజానికి నాకూ ఇద్దరమ్మాయిలున్నారు, అబద్ధమెందుకు? పెద్దమ్మాయికి కాస్త కుంటి అన్నమాటేగానీ, నువ్వన్నట్టు చాలా గుణవంతురాలు" అంటూ కీ ఇచ్చిన బొమ్మలాగా చెప్పుకుపోతున్నాడు మాధవరావు.

ఈ సంభాషణంతటినీ టేపు రికార్డు చేసి కోర్టుకెక్కించినా అమ్మాయిని చేసుకుంటానని ఎక్కడా మాట ఇచ్చినట్టు రుజువు కాకుండా మెలికలు తిప్పాడు గోపాలం. కానీ లౌకిక ప్రపంచంలో ఎవడు విన్నాకూడా, ఆ భావం అక్షరాల స్ఫురించేటట్టు చూశాడు మాధవరావు. ఆ తర్వాత సరాసరి ఇంటికి వెళ్ళి ఉప్మా చేయించి పంపించాడు గిరిజ చేత. ఆ

చర్యకి ఆశ్చర్యపోయింది ఆ అమ్మాయి. మర్నాటి నుంచి దాదాపు వీళ్ళ దగ్గర నుంచి ప్రతిరోజూ పేపరు తెప్పించుకోవడం అలవాటు చేసుకున్నాడు. ఒక సాయంకాలం కాఫీకి ఇంటికి పిలిచి శాంత చేత కాఫీ ఇప్పించాడు. ఆ సందర్భంలో పొరపాటున నోరుజారి, "మీరు, సీత స్నేహితులేగా" అన్నాడు.

"అవునండీ" అన్నట్టు తలూపింది శాంత.

మాధవరావు వెర్రెత్తిపోయాడు అయినా తట్టుకుని "అబ్బే స్నేహం అంటే పెద్ద స్నేహం కాదు. ముఖపరిచయం. అమ్మాయిని నేను టైపుకీ దేనికీ పంపించలేదు. ఏ పుస్తకాలూ చదవదు" అని గర్వంగా చెప్పాడు. అవన్నీ పెద్ద అర్హతలయినట్టూ.

"అబ్బే! నాకూ ఆ అమ్మాయి ఉత్త ముఖపరిచయమే. ఒకరోజు నేనూ, నాగరాజు కారులో వస్తూంటే కనిపించింది. మేం కాఫీ పొడి కొనుక్కోబోతుంటే రిక్షా దొరకలేదనీ, కారులో తీసుకెళ్ళమనీ బ్రతిమలాడింది. సరే అన్నాం. అయినా పరాయి అమ్మాయిల్ని వయస్సులో ఉన్న కుర్రాళ్ళు కారులో తీసుకెళితే నలుగురూ నానామాటలు అనుకుంటారు చూడండి" మాధవరావు ముఖం చూస్తూ అన్నాడు. మాధవరావు ఏదో పని ఉన్నట్టు దగ్గుతూ కిటికీదకా వెళ్ళివచ్చాడు. నిక్షేపంలాంటి కుర్రాణ్ణి నానామాటలు అనుకున్నందుకు మనస్సులో దురసిల్లిపోయాడు ముసలాడు.

ఇవన్నీ కనిపెడుతూనే ఉన్నాడు నాగరాజు. ఒకసారి అడిగాడు. "ఏరా బ్రదర్ ఇది మరో ప్రోగ్రామా?" అంటూ.

"కాదులే. మొదటి ప్రోగ్రామ్‌నే కట్టుదిట్టం చేసుకుంటున్నాను. రుణశేషం, శత్రుశేషం ఉండకూడదన్నారు. ఈ ముసలాణ్ణి దారిలో పెడుతున్నాను" అన్నాడు.

నిజంగా మాధవరావు దారిలో పడిపోయాడు. రాత్రివేళల్లో గోపాలం వెల్లకిలా పడుకుని చదువుకునేటప్పుడు పక్కనే వచ్చి కూర్చుని "అమ్మాయి పెళ్ళి త్వరలో చెయ్యాలనుకుంటున్నానోయ్. వయసొచ్చిన అమ్మాయి ఇంట్లో ఉంటే గుండెల మీద కుంపటిలా ఉంటుంది. తర్వాత నాకు చెయ్యి కాల్చుకోక తప్పదనుకో. అయిన చేసేదిలేదు" ఇలాంటి కబుర్లు చెప్పేవాడు. ఇవన్నీ వింటూ మధ్య మధ్య 'అయ్యో ఎంతమాట? లక్షలు విలువ చేసే ముక్క అన్నారు' అంటూండేవాడు గోపాలం.

ఒకటి రెండుసార్లు, సీతా, గోపాలం కలిసి తిరగడం, హోటళ్ళకెళ్ళడం మాధవరావు చూశాడు కానీ అవి తను అడగడం బాగుండదనీ, చూసీ చూడనట్టు ఊరుకున్నాడు. పిల్లనిచ్చిన మామగారికి అల్లుడిలో తప్పులు పట్టే అర్హతలేదు.

కానీ ఒకరోజు సినిమాలో వాళ్ళిద్దరినీ చూశాక ఇక ఆగలేకపోయాడు మాధవరావు. ఎర్రగా, బుర్రగా ఉన్న అబ్బాయిని బుట్టలో వేసుకోవడానికి, వానాకాలం చదువుతో వచ్చిన తెలివితేటల్ని సీత ప్రదర్శిస్తోందని గునిశాడు. దీన్ని అరికట్టడానికి మార్గాన్ని మరి రెండూ రాత్రులు ఆలోచించి అట్నుంచి నరుక్కురావాలనుకున్నాడు. అందుకని ఆ నెల అద్దె పుచ్చుకోవడానికి సీత ఇంట్లోనే ఉన్న సమయం, గోవిందరావు లేని సమయం చూసి ఇంట్లో ప్రవేశించాడు.

"రండి అన్నగారూ" అంటూ బల్ల జరిపి కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చింది వర్ధనమ్మ.

ఆ మాటా, ఈ మాటా మాట్లాడుతుంటే సీత వచ్చింది. "ఏమ్మా కులాసా? అని ప్రశ్నించాడు.

నవ్వుతూ తలూపింది సీత..

అతనిమీద ఇదివరకటి కోపం పోయింది సీతకి. ఒక విజయాన్ని సాధించిన తరువాత శత్రువు పట్ల చూపే జాలిలాంటిదది. ఆమె కిప్పుడు బాధలేదు. పాపం ఆయన బలహీనత అది' అనుకుంది.

ఇప్పుడిక సీతకూడా అక్కడే ఉంది కనుక ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు ప్రారంభించాడు "అన్నట్టు చెప్పడం మరిచిపోయానమ్మా. ఓ మంచి శుభవార్త" అంటూ.

లోపలికి వెళ్ళబోతున్నదల్లా సీత ఆగింది. "ఏమిటది మామయ్యగారూ" అంటూ స్థంభానికి ఆనుకుని నిలబడింది.

"నాకా వయస్సయిపోతోంది. బ్రతికుండగానే శాంతకి మూడుముళ్ళు వేయాలనుకుంటున్నానమ్మా" అన్నాడు.

"చూశావా అమ్మా వయస్సులో ఉన్న పిల్లలకి పెళ్ళిళ్ళంటే ఎంత ముచ్చటో" అని విసిరి, "ఎదురింటి అబ్బాయి లేడూ, సన్నగా పొడుగ్గా, ఉంగరాల జుత్తూ, అతడూ"

తుళ్ళిపడింది సీత. ఒక్కసారి తల తిరిగి నేలన పడిపోతుందేమోనని భయమేసింది. బలవంతంగా మనస్సు కూడదీసుకుని గోడకి చేరబడింది.

"అబ్బాయి పేరు గోపాలం. మంచివాడు. బాగానే చదువుకున్నాడు. తండ్రి రాజకీయ నాయకుడు. పెద్ద కట్నాలూ అవీ ఏం కోరడం లేదు. నువ్వు అతన్ని చూశావుగా"

సీత నిర్జీవంగా తలూపింది.

"అమ్మాయి గుణం, చక్కదనం చూసి చేసుకుంటానని అతనే అన్నాడు. ఒకరోజు వెళ్తూంటే 'మామయ్యగారూ' అని పిలిచాడు. పలకరించాడు. తన వంశ మర్యాద, మంచీ అదీ చెప్పాడు. ఇంటికి తీసుకువెళ్ళాను. అమ్మాయిని చూశాడు. అయినా సమయం రావాలి కానీ ఏది ఆగుతుందమ్మా?"

"నిజం.. నిజం నాకూ చాలా సంతోషంగా ఉంది. తల్లిలేని పిల్ల. త్వరగా ముడివేయండి. మీకూ ఓ బాధ్యత తీరుతుంది" అంది వర్ధనమ్మ.

మాధవరావు సీతని ఓ కంట కనిపెడుతూనే ఉన్నాడు. కళ్ళనీళ్ళు ఆపుకోవడానికి ఎంత ప్రయత్నిస్తోందో గుర్తించాడు. కింద పెదవి పంటికింద నలిగిపోతోంది. శవంలాగా వేలాడిపోయింది సీత. తను వచ్చిన పని అయిందనుకున్నాడు. ఇక అమ్మాయి గోపాలం ముఖం చూడదనుకుని లేచాడు 'నేను వస్తానమ్మా' అంటూ.

వర్ధనమ్మ వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆ చీకట్లో అక్కడే అచేతనంగా కూలబడింది సీత. ఆ క్షణంలో ఆమెకి ఎవరిమీదా కోపం రాలేదు. దుఃఖమూ రాలేదు. తన నుంచీ దూరం చేయడానికి ఎవరో గోపాలానికి మత్తుమందు ఇచ్చి తననుంచి దూరంగా తీసుకుపోతున్నట్టు అనిపించింది. ఎంత ప్రయత్నించినా అతని చిరునవ్వులో, పలకరింతలో కపటం కనిపించలేదు.

రాత్రంతా నిద్దరపట్టలేదు సీతకి. ఇటువంటి కష్టంలో ఏం చెయ్యాలో గోపాలం వుంటే చెప్పేవాడు. కానీ గోపాలానికి సంబంధించిన సమస్యేకావడం చేత సలహా పొందే అవకాశం పోయింది. ఈ సందర్భంలో ఎవరైనా స్నేహితులు ఉంటే బాగుణ్ణనిపించింది సీతకి. ఒంటరిగా పక్కమీద కూర్చుని మూడు ఝాముల రాత్రివరకూ ఆలోచించింది. అలసటతో, ఆలోచనతో అప్పటికి తల బరువెక్కి దుఃఖం వచ్చింది. జీవితంలో మొదటిసారిగా ఒంటరితనం తెలిసింది. దూరాన తల్లి పడుకుంది. ఈ ఆలోచనల బారి నుంచి తప్పించుకోవాలంటే ఎవరో ఒకరికి చెప్పాలి. గోపాలాన్ని తనకి దూరం చెయ్యకుండా చూడాలి. మనస్సులో, కోరిక ఏర్పరచుకున్నంత సులువుగా ఆ ఇంటికి వెళ్ళి అతనితో బ్రతకడం సాధ్యపడేటట్టు లేదు. ఎవరివల్ల సాధ్యమవుతుంది? ఇంక ఆలోచించలేకపోయింది. మెల్లగా లేచి వచ్చి అమ్మ పక్కనే కూర్చుని తట్టి లేపింది.

వర్ధనమ్మ కళ్ళు విప్పి "ఇంకా నిద్రపోలేదా సీతా?" అంది.

"లేదమ్మా నిద్ర రావడంలేదు" అంది మెల్లగా.

"ఏం? ఒంట్లో బాగోలేదా?" చేతి మీద చెయ్యి వేసి చూసింది.

"అదికాదు. నాకు భయంగా ఉంది."

"ఎందుకే భయం?" నివ్వెరపోతూ అడిగింది తల్లి.

"ప్రేమించిన వాళ్ళు ఎక్కడయినా మోసం చేస్తారా అమ్మా?"

"ప్రేమ ఏమిటే నీ మొహం?" అంది ఆవిడ.

"జవాబు చెప్పు."

తెల్లవారుఝామున కూతురికి వచ్చిన ఆ సందేహానికి విస్మితురాలయింది ఆ ఇల్లాలు. "ఎందుకొచ్చింది నీకా సందేహం? ఎవరు ప్రేమించారు? ఎవర్ని?"

ఎంతోసేపు ఆలోచించి తల్లి భుజం పట్టుకుని మెల్లగా అంది. "నేను తప్పు చేశానమ్మా."

ఇన్ని రోజులు, వారాలు, నెలలు చాలా సంతోషంతో, చాలా గర్వంగా గోపాలంతో స్నేహాన్ని మనస్సులో ఊహించుకుంటున్న అమ్మాయి, చదివిన అన్ని పుస్తకాల సాక్ష్యంతో ఆనందాన్ని పదిరెట్లు చేసుకున్న అమ్మాయి ఎట్టకేలకు 'నేను గోపాలాన్ని ప్రేమించాను' అని చెప్పలేకపోయింది. ఆ క్షణంలో 'నేను తప్పుచేశాను' అని మాత్రమే అనగలిగింది.

వర్ధనమ్మకి ఇప్పుడు నిద్ర పూర్తిగా తేలిపోయింది.

సీత ముఖాన్ని రెండుచేతులా తనవేపు తిప్పుకుని "ఏం చేశావే?" అని ఆతృతగా అడిగింది. ఆ కంఠంలో దుఃఖపు జీర, ఆప్యాయతతో కూడిన సానుభూతి కనిపించేసరికి సీత కళ్ళు జలజలా వర్షించాయి.

తల్లి గుండెలో తలదాచుకుని, అంతవరకూ జరిగినదంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పేసింది సీత. నిశ్చేష్టురాలయి అంతా విన్నది ఆ ఇల్లాలు. గుట్టుమట్టుగా ప్రపంచాన్ని చూడకుండా పెంచిన అమ్మాయి గుండెలో ఇన్ని కోరికలుంటాయని, అవి అదను చూసుకుని దెబ్బ తీస్తాయనీ, పల్లెటూళ్ళో పెరిగిన ఆవిడకి తెలియదు. అందుకని ఆశ్చర్యంతో, దుఃఖంతో పెదవి అదిమి పట్టుకుని అంతా వింది.

అంతా చెప్పి "ఏం అమ్మా నేను తప్పు చేశానా?" అని సీత తలెత్తితే,

"భ్రష్టురాలా చేసింది వెధవపనని కూడా ఒకళ్ళు చెప్పాలా? రేపు నాన్నగారు తలెత్తుకోలేని పని చేశావు" అంది. దుఃఖం ముంచుకు రాగా ఫెళ్ళున చెంపమీద ఒక్కటిచ్చింది.

ఈ ఇరవయ్యో శతాబ్దపు మానవుడికి గుండెలు చీల్చే దుఃఖంలో కూడా అలసిన 'రేపే గుర్తుకొస్తోంది. మసక బారిపోతున్న నైతిక విలువలు గుర్తు రావడం బతుకు భయం కమ్మని ఆశల్ని, అందమైన జీవితపు మాధుర్యాన్ని ఉరి తీస్తోంది. విషాదకరమైన క్షణంలోనూ అన్నేళ్ళ జీవితాన్ని చూసిన ఇల్లాలికి మర్నాడు భర్త సమక్షంలో తలయెత్తుకోవలసిన అగత్యమే గుర్తుకు వచ్చింది.

కూతురు దుఃఖాన్ని చూసి ఇక ఆగలేకపోయింది వర్ధనమ్మ. ఒక్కసారి సీతని దగ్గరకి తీసుకుని ఆమె వీపుమీద ముఖం ఆనించి ఘొల్లుమంది.

గదిలోంచి గోవిందరావు నిద్దట్లోంచే "ఏమిటే అది?" అన్నాడు. తల్లీ కూతురూ నిశ్శబ్దమయిపోయారు. ఊపిరి కూడదీసుకుని "ఏమీ లేదండీ" అని సమాధానం ఇచ్చింది వర్ధనమ్మ. ఇద్దరూ కలిసి పెరటి వసారాలో వచ్చి కూర్చున్నారు.

వాళ్ళిద్దరి కళ్ళూ కన్నీటితో నిండిపోయాయి.

ఉదయం గోపాలం ఈల పాట పాడుకుంటూ ఫ్లాస్కులో కాఫీ తాగడానికి లేచేసరికి తెగని జీవిత సమస్యని చర్చించుకుంటున్న వాళ్ళిద్దరూ అతనికి కనిపించారు.

గోవిందరావు ఈ విషయం తెలియగానే చేతికి దొరికిన రూళ్ళ కర్రతో సీతను బాదాడు. కర్తవ్యం తోచని భయం నుంచి విముక్తి కావాలంటే అంతకు మించినది ఏదో మనస్సుకి కావాలి. అప్పుడు భయం వెనుకబడుతుంది. పక్కనే దుఃఖం ఉంటుంది. ఈ భయం పోగొట్టుకోలేనిదని తోచగానే దుఃఖం తోసుకు వస్తుంది. ఇవన్నీ జరిగాయి గోవిందరావు విషయంలో. వర్ధనమ్మ భయపడుతూనే జరిగిందంతా భర్తతో చెప్పింది, తప్పదు కనుక. అతను మొదట నమ్మలేదు. విస్తుపోయాడు. వెర్రి చూపులు చూశాడు, భయపడ్డాడు, అరిచాడు. సీతని పిలిచాడు. సీతని పిలిచి ఎడాపెడా కొట్టాడు. దెబ్బలకి శరీరాన్ని అప్పగించి బాధతో నలిగి, స్పృహకోల్పోయి ముద్దలాగా కూలిపోయింది సీత.

చిన్నతనం నించి తండ్రిని ఒకరోజు ఇది కావాలని అడగలేదు. టైఫాయిడ్ జ్వరానికి మందు కావాలని అడిగింది. తర్వాత పుస్తకాల్ని అడిగింది. అడగకుండానే ఆమె కిచ్చిన బహుమతి ఈ దెబ్బలు. తన తల్లిపేరు పెట్టుకున్నాడు ఆమెకి. "సీతా" అని పిలిచినప్పుడల్లా తనని ముప్పయ్యేళ్ళు పెంచిన తల్లి ఆత్మీయత ఆ పిలుపులో వినిపించేది. ఇప్పుడు ముద్దలాగా కూలిపోయిన కూతుర్ని చూడలేక మంచం మీద కూర్చుని తనూ ఏడ్చాడు. ఇప్పుడు ఇద్దర్నీ ఓదార్చడం వర్ధనమ్మ వంతయింది.

శవం వెళ్ళిపోయాక ఏర్పడే ఒక భయంకరమైన నిశ్శబ్దం రెండురోజులపాటు ఆ ఇంటిని ఆవరించింది. ఎవరి ఆలోచనలో వారు, ఎవరి దుఃఖాన్ని వారు నిశ్శబ్దంగా అనుభవించారు. ఒక్క వేణూకి మాత్రం ఇవేమీ అర్థంకాలేదు. ఎవరూ అర్థం కానివ్వలేదు. కానీ వాడికి అక్కయ్యని కొట్టడం ఆశ్చర్యంగా, పైశాచికంగా కనిపించింది. రెండోరోజు సీత తీవ్రమైన జ్వరంతో మంచం పట్టేసరికి హడలిపోయారు. ఎవరూ లేనప్పుడు సీత తమ్ముణ్ణి పిలిచింది.

"ఓ చిన్న సహాయం చేస్తావా?" అని అడిగింది.

"ఏ సహాయమూ చేసే వయస్సు లేదని బాధపడుతున్న వేణుకి ఈ మాట చాలా ఉత్సాహాన్నిచ్చింది. "నువ్వేం చెయ్యమన్నా చేస్తానక్కా. ఏం చెయ్యమంటావు, చెప్పు?" అన్నాడు.

"ఒక్కసారి శాంతతో మాట్లాడాలిరా! ఎవరూ చూడకుండా రాత్రి పదిగంటలకి వీధి కొళాయి గట్టు దగ్గరకు రమ్మను" అంది.

వాడు లేచి పరిగెత్తబోతే "జాగ్రత్త! నాన్నగారికి తెలిస్తే చంపేస్తారు" అంది.

దుఃఖంలో ఉన్న స్త్రీ సులువుగా త్యాగానికి సిద్ధపడితే పురుషుడు సాహసానికి పూనుకుంటాడు. శాంతని గోపాలానికి చేస్తారన్న విషయంలో తనకు చెయ్యరన్న ఆలోచన మొదటి క్షణంలో దుఃఖానికి దారి తీస్తే తన హఠం వల్ల శాంతకి గోపాలం కాకుండా పోతాడేమోనన్న భాం మళ్ళీ మళ్ళీ ఆలోచించేటట్టు చేసింది. శాంత నిజంగా పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటే తను అడ్డు నిలబడడం ఏం స్నేహమనిపించుకుంటుంది? తను మధ్యలోంచి తొలిగిపోతే?

"నిజంగా గోపాలాన్ని చేసుకోవాలనుందటే నీకు?" మొదటి ప్రశ్న సూటిగా వేసేసరికి శాంత బిత్తరపోయింది. ఆరునెలలుగా ఆహారం, నిద్రలేనట్టు దిగజారిపోయిన ఆమెనీ, దుఃఖంతో పత్తికాయలయిన కళ్ళనీ, కంఠంలో వ్యక్తమయే నిర్వేదాన్ని చూసి భోరుమంది శాంత.

ఒక్కసారి స్నేహితురాల్ని కావలించుకుని "సీతా నేనా గోపాలంగారిని సరిగా చూడనయినా చూడలేదేఁ ఇవన్నీ నాన్న ఆలోచనలు. నాతో ఒక్కసారైనా మాట్లాడలేదు. అయినా ప్రాణం పోయినా నీ దారికడ్డు వొస్తాననుకున్నావా? బెంగపెట్టుకోకే" అంటూ అప్పటికనవలసిన మాటలు వల్లించింది సీత మనస్సుని తృప్తి పరచడానికి.

అంతవరకూ ఆ ఆలోచనలతో బరువెక్కిన మనస్సు తేలికపడి నీరసం వచ్చింది. అంత జ్వరంలోనూ ఎలా నడిచి రాగలిగిందో తనకే తెలియదు. ఇప్పుడు శాంతతో మాట్లాడాక సగం బాధ తగ్గినట్టనిపించింది.

"ఉద్రేకంలో ఏదో తొందరపడి అమ్మతో అనేశాను. తర్వాత ఆలోచిస్తే నీకన్యాయం చేస్తున్నాననిపించింది. నీకే అభిప్రాయం లేకపోతే నాకే భాధాలేదు. నాకేమవుతుందోనన్న దిగులు లేదు. మంచో చెడో ఒక మార్గం ఎంచుకున్నాను. అందులో నాశనమయినా నాకు బాధలేదు" అంది సీత.

తన స్నేహితురాలు ఎంత పెరిగిందా అని దిగ్భ్రమతో చూసింది. జీవితాన్ని ప్రేమించి కలలు కనే వయస్సు నుంచి, జీవితంలో అడుగుపెట్టే క్షణానికి వచ్చి నిలిచింది సీత. ఆ క్షణంలో ఏ స్త్రీకయినా ఆ అందం వస్తుంది. భుజం మీద చెయ్యి వేసి "దేనికీ అధైర్యపడకు. ఆవేశంలో ఏ పనీ చెయ్యనని మాటియ్యి" అని చెయ్యి చాపింది శాంత.

ఆలోచిస్తూ చేతిలో చెయ్యి వేసింది సీత.

గోపాలంతో సాన్నిహిత్యం పెరిగాక వాళ్ళిద్దరూ ఒక్కసారయినా కలవలేదు. అందుకని ఆ రాత్రిలో కొళాయి గట్టున కూచుని అన్ని విషయాలూ ఒకరినొకరు చెప్పుకున్నారు. అన్నీ మాట్లాడినా వాళ్ళ సంభాషణ వెనుక ఏదో దిగులు ఉన్నట్టు అర్థమైంది. 'నాన్నగారు వస్తారేమో అక్కా చాలా సేపయింది. ఇంక పద' అని వేణు హెచ్చరించే వరకూ ఇద్దరూ కూర్చుని వున్నారు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments